

Saparoea aan de IJssel

Redacteurs van het Nederlands Dagblad fietsen deze zomer in estafette door Nederland, kiezen zelf hun route en doen daarvan verslag. Op een treinstation vindt 's ochtends de overdracht plaats.

Wat leuk, een pontje voor mij helemaal alleen! Inzet: als je op de knop drukt, komt het Kozakkenveer eraan. | foto Nederlands dagblad

AAN DE KETTING

Vandaag deel 6:
Roel Sikkema

DAGTRAJECT
ZWOLLE – DEVENTER

AANTAL KILOMETERS
40

TOTAAL AANTAL KILOMETERS
404

HET WEER
DRIE FLINKE PLENSBUIEN
MET ONWEER,
AFGEWISSELD MET
ZON

MENU
BOTERHAMMEN MET SAP

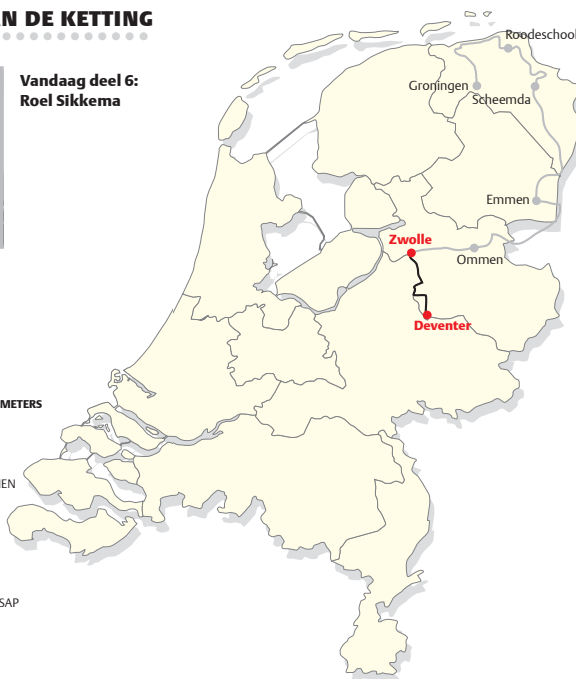
SLAAPPLAATS
THUIS

KOSTEN:
KOFFIE MET KOEK € 3,35
TWEDE PONTJES € 1,70

DIEPSTE GEDACHTE:
NA REGEN KOMT NIET ALTIJD ZONNESCHIJN

MEER INFORMATIE:
WWW.ND.NL/AANDEKETING2009
WWW.TWITTER.COM/NDFIEST

MET DANK AAN
RIJWIELHANDEL KUIS, NOORDHORN

Als ik de Overijsselse hoofdstad uit fiets, ontvouwt zich al snel het weidse rivierlandschap van de IJssel. Aan de overkant ligt Hattem, met daarboven een echte Voermanlucht. Alleen, deze lucht wordt steeds donkerder. Dus snel verder, maar niet lang daarna begint het te plenzen. Ik sta op een kruising waar een klein weggetje naar Windesheim begint, maar ga gauw schuilen onder de luifel van een benzinstation. Wanneer de regen wat minder wordt, zie ik twee mensen vooruit ploeteren, tentjes achterop de fiets, poncho's aan. Dat geeft meed om het stalen ros weer te beklimmen en binnendoor richting Windesheim te fietsen. Bij het oude dorpje ligt een merkwaardig landschap. Zo'n dertig jaar geleden werd het ontsierd

door enorme gaten in het land, veroorzaakt door een steenfabriek die daar klei uit de grond haalde. Anno 2009 zijn de kleigaten veranderd in natuurgebieden, prachtige plassen vol vogels, met modderpaadjes en uitzichtpunten.

Ik mijmer wat over die natuur en realiseer me dat het grootste deel van dat aantrekkelijke IJssellandschap, de uiterwaarden, de kronkelige dijkjes, de meertjes en bosjes, er door mensenhand is gekomen. Is dat niet met de meeste Nederlandse landschappen het geval? Is ons land niet zo afwisselend omdat voortdurend mensen hebben ingegrepen? Tussen Windesheim en Wijhe loopt het fietspad deels door de uiterwaarden, deels langs de dijk. Het uitzicht op de rivier blijft mooi. Er lopen koeien, er vliegen ooievaars.

Jean Lubbert van den Berg

In Wijhe staat bij de Nicolaaskerk een bord: 'Kerk open'. Het blijkt een sfeervolle kerk, middeleeuws, maar wel erg volgepropt met banken. Het beamertijdperk heeft ook hier zijn intrede gedaan. Omdat grote projectieschermen in zo'n oude kerk niet passen, hangt er aan bijna elke pilaar een groot breedbeeldscherm. Mooi is anders, handig is het wel. „Daar ligt een stapel boekjes, die worden niet meer gebruikt”, zegt een van de gidsen van de kerk. Onder het orgel is iets merkwaardigs te zien. Op de steunbalk zijn vlakjes verf afgeschraapt, zodat daaronder goudkleurige letters op een geelbruine ondergrond – de oorspronkelijke kleur van het orgel – tevoorschijn komen. „Weet u wat er staat?”, vraag ik de gids. „Ja, de naam van iemand die rijk is geworden in Nederlands-Indië en dit orgel heeft geschonken. Hij was resident van Cheribon.”

Mijn nieuwsgierigheid is gewekt en thuis lees ik op de website van de kerk dat die man een zekere Johan Lubbert Umbgrove was, die toentertijd op het landhuis 'Wengelvelden' in Wijhe woonde. En laat hij nu de opa zijn geweest van Jean Lubbert van den Berg, over wie Hilbrand Rozema in de ZoZ van zaterdag schreef. Het zesjarige jongetje was in 1817 uit zijn gezin de enige overlevende van de moord door de vrijheidsstrijder Pattimura op het eiland Saparoea. Het jochie kwam weer terug naar Nederland en werd in het gezin van zijn opa liefdevol opgenomen. En opa was over de redding van zijn kleinzoon zo blij, dat hij de kerk in Wijhe in 1821 dat orgel schonk.

Ik neem de pont naar de overkant en bel mijn dochter die met man en kinderen op een camping in Veessen zit. Een van de kleindochters was gisteren jarig, daarom laat ik me de appelkrumeltaart en de koffie goed smaken, evenals de pruimen uit de tuin van de campingbaas die ook de boontjes levert die mijn dochter klaarmaakt. „Ach ja, wij zetten meer in de tuin dan we zelf op kunnen”, zegt Bea Tessemaker van camping De Tesseplekke, genoemd naar de eigenaar en het dialectwoord voor 'plaats'. Officieel een mini-camping, maar met 45 plaatsen is de aanduiding midi-camping beter op z'n plaats. „Mijn man en ik zijn hier in 1996 mee begonnen. Mijn schoonouders hadden nog een boerderij, met koeien en varkens, maar ze zijn enkele jaren geleden gestopt.”

Het is vooral een camping voor rustzoekers en gezinnen met kinderen. Er zijn veel speelplaatsjes, „in de schuur staan skelters die ze kunnen gebruiken”, zegt Bea, „als ze die maar weer terugzetten”. Ze verwacht dat de camping binnenkort nog aantrekkelijker wordt. „Er zijn plannen voor een hoogwaterberging tussen Veessen en Heerde. Daarin willen ze een kanaal voor kano's maken.”

Kozakkenveer

Wanneer het droog is, stap ik weer op m'n fiets. Achter café IJsselzicht in Veessen is het steigertje van het Kozakkenveer. Als je op een knopje drukt, komt het bootje van de andere kant snel aangevaren. Wat leuk, een pontje voor mij helemaal alleen! „Staan we er goed op?”, vraagt de veerman als ik opstap. Hij zag dat ik een foto maakte. Op het schip hangt een plaatje van een schipbrug uit 1815, aangelegd om de kozakken die de troepen van Napoleon te lijf gingen, de IJssel over te laten steken. Zo komt het pontje aan z'n naam. Via de bossen ten zuiden van Olst en Boskamp fiets ik naar Diepenveen, waar de derde bui van die dag over me heen spoelt. Ik zoek maar gauw een portiek op. Aan de overkant staan weer twee dappere fietsers, bekapt en bezakt, met poncho's aan. Wanneer de bui over is, rest me nog maar één ding: zo snel mogelijk naar het station van Deventer en daar de fiets stallen. Drie fikse buien is wel voldoende.

Op www.nd.nl/aandeketting2009 is het meest karakteristieke geluid van deze dag te horen...